

Pazite pa pri kopanju v vodi, da ne ostanete predolgo v njej, če je zelo mrzla! Ostanite sprva le en trenutek v vodi in se potem na suhem z gibanjem, tekanjem in telovadbo zopet segrejte. Na ta način lahko polagoma ostajate dalj časa v vodi, ampak tudi tukaj je merilo dobro ali slabo počutje. Kdor pa mrzle vode ne prenese dobro, naj rajši ne hodi vanjo, ampak si naj izbere za kopanje toplejšo vodo in samo toplejše poletne dni.

MIRKO KUNČIČ:

Juhuhuhu!

Pomlad.

Kamor pogleda zavzeto oko: rože, same rože. Rumene, bele, modre, rdeče, presladko dehteče. Preko njih razigrano skaklja majski vetrc, pretakne vse koticke, preskoči vse jarke in lovi za plapolajoče suknjice srebrne solnčne žarke.

Kamor prisluhne oprezujoče uho — ptički, sami ptički! Škrjančki, kraljički, vrabci, kosi — nekateri še bos, drugi že obuti v prelepe nove šolnčke. Kljunčke odpirajo, strune ubirajo, pojo, da nikoli tako.

Pomlad. Ej, kdor je mlad!

Na poljani ob šumečem gozdčku raja pisana gruča otrok.

Med rajajočimi je tudi Anžetov Anže.

Anžetov Anže je čudne sorte tiček. Njemu ni tákole nedolžno rajanje nič kaj pri srcu. On je tega rajanja kmalu do grla sit.

Mogočno se razkorači, važno položi umazani kazalec na čelo, pogleda okoli sebe, kakor da ga je obšlo sveto navdihnenje, in reče:

»Fantje in dekleta — zapik! To vse skupaj ni nič! Rajanje je za štiriletne frkljice. Mi smo za take otročarije že preveliki. Veste kaj? Pojdimo se rajši oštirja in pijance!«

»Hm,« se obotavlja Brglezov Gregec, »meniš, da je to zabavno?«

»I seveda, pa še kako! Je ni lepše igre od te.«

Vsi pomisleki in dvomi so odstranjeni. Plaho in žalostno so se stisnili v senco košatih hrastov in pritajeno zaihteli. Pomisleki in dvomi namreč...

Anžetov Anže oblastno ukazuje:

»Ti, Jaka, boš krčmar. Ti, Tončka, boš krčmarica. Vsi drugi bomo pa pijanci.«

»Joj, kje imam pa vino in žganje?« se zdajci domisli Jaka-krčmar.

»Joj, kod bom pa dobila kozarce in steklenice?« močno zaskrbi Tončko-krčmarico.

»I, kje neki!« nestrpno zamahne z roko Anžetov Anže. »Vsega tega nam ni treba. Saj ne gre za res. Veste kaj? Igrajmo se z rožami: mak bo — kozarec rdečega vina, mačeha — kupica črnega vina, nar-

cisa — kupica belega vina, rumena potočnica — vrček piva, zvonček pa — frakelj žganja. Torej začnimo!»

In se igra začne.

Prvi jo primaha v »gostilno« Brlogarjev Jožek. Jaka-krčmar mu hiti uslužno nasproti in menca:

»Pol litrčka ga bomo, kajne? Pa ta boljšega seveda. Kar tjakajle sedi. Vreme pa imamo, vreme! Mar ne?«

»Prinesi, prinesi, kaj bi onegavil!« se možato razhudi gost Jožek in sede — v zeleno travo.

»Tako, tako! Hej, stara, kje si? Pol litrčka rdečega — brž!«

Tončka-krčmarica prihiti vsa za sopla z bližnje njive in postavi pred žejnega Jožka — mak.

»To je vinček kot cekinček... Kako pa kaj doma? Vse zdravo? So otroci pridni?« skrbno sprašuje.

Jožek počasi in važno dvigne kozarec — mak — ga dvigne proti solncu in strokovnjaško reče: »Barvo pa ima, barvo.« Nato nese mak k ustom, ga nagne in zacmaka: »Tudi okus ni slab. Se bo še naredilo to vino, se bo!« Šele zdaj modro in resno odgovori na stavljeno vprašanje: »Doma? No ja, bo že, bo že. Saj veš, kaj prida ni... In otroci tudi niso, da bi jih hvalil kar povprek.«

»Je že tako, no. Križ je z otroki, križ. Potrpeti je treba, oh,« vzdihne Tončka-krčmarica, kakor je slišala doma mamo — in hiti streč drugim gostom.

Od vseh strani prihajajo. In »pijejo« in postajajo razigrane volje. Najglasnejši med njimi je Anžetov Anže, ki se je že »pijan« prizibal odnekod. Zdaj naročuje frakelj za frakljem — zvončke — in si z njimi namaka suho grlo...

»Juhuhu, še enega — pa še ne gremo!« hrupno posnema sosedova stara hlapca: »Hencajte, ga imamo danes! Ni šment, ko smo ga pa toliko popili. Kar nekam nerodno se nam opletajo noge... Juhuhu! Fantje, veste kaj? Zapojmo!«

In zapojo:

»Bratci veseli vsi, tralala tralala,
pesem zapojmo si, tralalala...«

»Av!«

Bolesten krik jekne iz veselega petja v mladi dan. Otroci prestrašeno pogledajo drug drugega in vidijo:

Brlogarjev Jožek se grabi z obema rokama za ustnice in poskače od tal divje in grozno, kakor da pleše indijanski bojni ples...

»Ja, kaj pa ti je? Ali si znorel, kali?« se čudijo vseprek.

»Osa me je pičila, osa!« tuli Brlogarjev Jožek in debele solze mu lijejo iz oči. »V zvončku je sedela in me je, ko sem hotel piti frakelj...«

»Zakaj se ji pa pustiš?! Pa bi ti oso pičil!« se škodoželjno pošali Anžetov Anže. Nato prezirljivo zamahne z roko: »Prava reč, če osa piči! Mene je že sto gadov pičilo — pa niti »ajsa« nisem rekel.«

»Lažeš!« se razsrdi Brlogarjev Jožek. »Še muha te ni nikoli pičila, pa te bo gad!... Joj, kako boli!«

»Seveda te boli, ker si taka cmerga,« se mu roga Anžetov Anže.

»Ti si kriv, da veš!« kriči Brlogarjev Jožek. »Če bi tebe ne bilo, se ne bi šli krčmarja in pijance...«

»Kaaaj...?« zarjove Anžetov Anže in grozeče stopi pred Jožka. »Še enkrat reci, da sem jaz kriv, če si upaš!«

»Ti si kriv, ja, ti!« se peni od jeze in bolečine Brlogarjev Jožek. Ustnice mu čedalje bolj otekajo...

Anžetov Anže se zakadi vanj:

»Na!... Na!... Da boš vedel, kdaj si to rekel!«

Dečki stojijo ob strani, gledajo — in ne vedo, s kom bi potegnili.

Prvi se ojunači Brglezov Gregec.

Samozavestno stopi iz gruče, se mogočno postavi pred Anžetovega Anžeta in mu zagrozi:

»Ti! Pusti Jožka, če ne boš imel z menoj opraviti!«

Ta grožnja učinkuje kakor iskra, vržena na slamnato streho.

Deklice prestrašeno zbežijo na vse strani, dečki pa se v hipu razdelijo v dva tabora in se spoprimejo. Bunke padajo kakor bombe, vmes žaljive besede... veselega smeha ni več...

Juhuhuhu!

Anžetov Anže zdaj ve: kdor se z ognjem igra, se opeče. Največ bunk je odnesel z bojišča on...

Pomlad na jugu.

Prihajam kakor dih
iz materinih ust,
kakor pesem,
v noči sanjana.

A pri vas je dan meglen,
kot furlanska je jesen.
Iz gor oblaki žalostni
se pno

in trudno legajo
čez vso zemljo.

Razcvetela oljkove bom gaje,
zagorela v breskvah nežnobelih,
skrila v črešnjah se razcvelih,
in razlila se čez solčna Brda...

Marjan Tratar.